Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Birgitte Bille
(Lyschander)
Hr Jens Billes
Slegtregister

Hr. Jens Billes
Slegt-Register

Paa Danſke Rim neſten for
100de Aar ſiden ſammenſkreven
Af
Hans Naadtr
Jomfr. Birgitte Bille /
Og
Nu til Trykken befordret
Til at oplyſe
Nogle af de Billers/ Ulfſtanders/ Rønnovers / Trollers / Lungers / Roſenkrantzers / Roſenſparres/ Waſers/ Totters/ Krabbers/ Hardenbergers og Tinhuſers Familie
Deres
Hiſtorie.

KIØBENHAVN /
Trykt udi Kongl. Majeſts. privileg. Bogtrykkerie / Aar 1722.

Imprimatur,

JO. GRAMMIUS.

Jens Villes Fæderne.

1. Jens Bille Clausøn til Liungsgaard/ Billesholm/ Hvidkilde og Breyle/

Jens Villes Fader.

JENS BILLE en ædel Herre og goed
Af ypperlig Slægt og Billernis Blod/
Som berømmes saa mangefolde/
Var vidt forfaren i fremmede Land/
Begaved med Lærdom og høy Forstand/
Ret ridderlig hand sig forholde/

Først tiente hand i sine unge Aar/
I Friderich den Anden Kongens Gaard/
Var færdig og frisk udi Moede/
Hand drog med sin Herre i Leding ud/
Dytmersken at twinge med Skiold og Spiud/
De lagde det Land under Foode/
Der Seyer var vunden reed hand derfra
Til Hvidkild i Fyen/ der boede da/
En Nonnov Herr Eyler hand hedde.
Hand fæsted hans Daatter paa Nyborrigs Slot/
At holde sit Bryllup hand fandt for got/
Dansk Kønning stoor Ære ham teede/
Hand fick hannem Gulland i Lehn og Hand/
Hand svarede derfor som Rigens Mand/
I den Syv-Aar varende Feyde/
Det Land for Svensken beleiligen laae/
At eye det stedse var hans Attraae/
Hand skiotte ey Ord eller Leyde/
Men BJELE slog Svensken hen ud fra Land/
Og mægtig tog hannem Byttet af Haand/
Hand maatte for BJELE da viige/
Der sad hand stille i ellefve Aar/
Hans Rygte det lever/ mens Verden staar/
Hos alle Fattige og Rige/
Siden agted hand Verdens U-stadighed/
Thi slog hand sin Sag paa en anden Leed

Og

Og ſeylede ſaa hiem til Lande/
Hand ſkiftet med Kongen Allinge Gaard/
For Vreyle Cloſter i Venſyſſel ſtaaer/
Hans Sønner nu haver i Hænde/

Derefter hand bygge loed hen ved den Kaas/
I Skaane Land hen under Synder-Aas/
Af Liungsgaard ſig et andet Sæde/
Af ſig og Holmen kaldte hand dets Naun
Villesholm ſaa lyſtig een Herre-Staun/
Gud unde hans Æt det til Glæde!

Hand kiebte ſiden og lagde dertil
Vramsgaard med ſit Goeds/ ſom mand ſige vil/
At have/ det mange vel viide/
Da været i Sarſtrupers Hævd og Haand/
Beſiddet af mangen goed ædel Mand
Hen-fra Dronning Margretis Tiide;

Hand danned det flittig i Skov og Mark/
Med Huuſe med Biugning/ Graver og Park/
Det ſkionneſte nogen Mand kunde/
Hand laved derpaa en Sædegaard/
Hvis Liige der næppe i Skaane ſtaaer/
Om Gud vil Livet haun unde/

Som hand ſad i ſine feyreſte Aar/
Saa kom den Død lagde hannem paa Baar

Hans Frue og Born til ſtoor Meene
Hand loed efter ſig ſom levende er/
Ser Sønner/ tre Døttre/ de var ham kier/
Nu hviler udi Vram hans Beene.

2. Fr. Elizabeth/ Hr. Jens Holgerſens Daatter/ Hr. Claus Billes Huusfrue/

Jens Billes Farmoder.

JEg var oprunden af ædele Kiøn
Af Ulfſtand og Troller hin goede/
Min Fader hand heed Hr. Jens Holgerſøn/
Een Herre paa Glimminge boede/
Hand gav mig ud i mine unge Aar
Saa ædel een Ridder i Bolde/
Fr. Claus heede hand af Allinge Gaard/
Een udaf de Biller ſaa bolde/
Hand Sted fick af Kongen blandt Rigens Raad/
Og havde Bahuus udi Hænde/
Hand vandt til ſig Viigen med redlig Daad
Med de der omliggende Lande/

Hand

Hand hialp at ſtyrcke ſit Fo derneland
I trende Danner Kongers Tiide/
Og holdt ſig i Sverige ſom en Mand/
Det Svenſke tilſtaae og viide/
Søren Nyrbye/ ſom havde i Sind og Agt/
Med den Danſke Adel at muuſe/
Og reyſte derfor de Skaaningers Magt/
Saa hver Mand gick der ud af Huuſe/
Hannem drog hand med Hr. Tyge imod/
Holdt Trefning ved Lund udi Skaane
Og ſlog der hans Magt ſlet ned under Food/
Saa mangen Mand maatte der daane/
Hand var og udi den Vendelboe-Dantz/
Veed Aalborrig paa den Heede/
Og ſlog Skipper Clemend hart paa ſin Evantz
Sin Manddom der ridderlig teede/
Der Greverne droge Landet omkring
Og vilde i Dannemarck bygge/
I Fyen var hand med udi den Ring/
Der de bleve ſlagen til Rygge/
Hand øvde ſlig Gierning og ridderlig Spil/
At meget var der af at ſige/
Den Lycke faldt ſiden os ogſaa til
At vi bleve mægtig og riige/
Og GUd hand formeeret vor Slægt og Goeds
Med Børn og arvelige Sadr.

Med Vandaas/ og Rebeløf Gaard derhos/
Med Liungsgaard og med andre Stæder/
Vi levde tilſammen i atten Aar/
De Børn ſom vi efter os lode/
Deres Ætt og Rygte i Dannmarck ſtaar
Saa mangen ſkion Stamme til goede/
I Barſel-Seng kaldede Gud mig hen/
Min Herre til Sorrig og Qvide/
De gave min Daatter mit Navn igien/
Hans Sorrig kand ingen ret vide;
Hand kunde det Barn ey for Øyen ſee/
Dog hun det lidet kunde boede/
For Sorrig og Graad og ſtoor Hiertens Vee/
Som hannem da randt udi Moode/
I Bramskircke blev jeg lagt under Muld/
Der hviler ſig nu mine Beene/
Hand var mig alle ſine Dage huld
Og levede ſiden alleene/
Hand vilde og aldrig beſee det Sted/
Hvor min Krop da hvilede inde
For hand maatte ſelv og hvile der med/
Og kunde ſin Sorrig forvinde/
Men naar jeg randt ham udi Hue og Sind
Sine Øyene hand derhen vende/
Saa ſtrømmende randt ham Taare paa Kind
Og klaged ſin ſtoere Elende/

Der

Der hviler ſagde hand min timelig Troſt
Og all min Verdens Roe og Glæde/
Elendig den Dag jeg hende har miſt/
Jeg maa den med Sorrig begræde/
Dog levde hand efter vel atten Aar/
Gud veed/ at det ſørgelig ſkeede/
Ellb giemme og tælle hver modig Taar
Hand græd/ og ſin Huldhed beteede/
Hand døde/ og lagdes ſaa hen i Liig/
Hand hviler her tæt hos min Side/
Vores Siæle ere udi Himmerig
Og glædes til ævige Tide.

3. Frue Margrete/ Hr. Claus Rønnovs Daatter/ Hr. Steen Billes Huus-Frue/

Jens Billes Farfaders Moder.

Herr Claus ſig Herre til Hvidkilde ſkrev/
Een ædelig Rønnov og Ridder giev/
Hand var min Herr Fader med Ære;
En Rigens Raad baade Marſk og den Mand/
Som Dronning Kirſten i fremmede Land/
Feſted Danner-Dronning at være/

Hand gav mig ud i min feyreſte Tid
Til een Enckemand baade mild og blid/
I Skaane min Beyle da boede/
Hr. Steen hand heede/ een Bille og goed/
Som Baſſe-Bille Navn ſig give loed/
De Biller til ſtoer Gavn og Goede.
Hans Mormoder var en Baſſe ſaa from/
Den Slegt var ude og moren omkom/
Den nedig loed Datterne falde/
Thi bad de Herr Steen at ſlutte en Pagt/
Eit Moderne Folck til Ære og Agt/
En Baſſe at lade ſig kalde/
Min Billelig Ett ſvarde hand derpaa/
Jeg icke forringe ter eller maa/
Der til mig ey nogen kand vende/
Det Billers Vaaben/ mit Faderne Skiold/
Det vil jeg fore/ ſom en Ridder bold/
Alt ind til min yderſte Ende/
Dog for at ære mit Moderne Bloed/
Jeg fore vil Navnet/ den Stamme goed
Til Minde/ mig Baſſe at kalde/
Derpaa hand Pagten med dennem indgick/
Til eye hand Goeds og Pendinge fick/
Og loed ſig det da vel befalde/
Navnet hand tog ſig/ men Vaabenet ſtod
Og altid derefter ſig ſkrive loed/
Steen Bille/ ſom ſig kalder Baſſe/

Hans

Hans fulde ſaa Faders og Moders Æt /
Men Bille Navn blev dog aldrig forgiat /
Hand kunde det liſtelig paſſe.
Hand havde tilforne haft i ſin Vold /
Herr Stig Olſens Daatter fafver og bold /
Frue Ellene kaldet med Ære /
Men Lycken var hende ey meere huld /
End at hun lagdes ſnart under Muld /
Den nødig hand vilde ombære /
Men Guld / ſom verler ſaa underlig om /
Hand vendte det ſaa / tilſammen vi kom /
Os begge til Fryd og til Glæde /
Vi levede tilſammen mangen goed Dag /
Og Tiden gick vel med ald vores Sag /
Thi Guld os ſin Naade beteede /
Min Herre var ſat over Skaane Land /
Alt ſom en Fader for meenige Mand
At domme paa alle de Sage /
Hand var med Kongen i Rigernes Raad
At ſtyre Landet med viſſeſte Daad /
Dog ſig ey til iden U-mage /.
Vor Huus Guld forøgte med Børn og Bloed /
Saa mangen een Slægt kom derved paa Foed
Naade Skaver og Roſenſpare /
Vi døde ſaa hen af Alderdoms Meen /
I Brams da hviler ſig nu vores B[illegible]
Og Sielen med Engler i Skare.

4. Frue Margrete / Hr. Arvid Trolles Daatter / Hr. Jens Holgerſens Huusfrue /

Jens Villes Farmoders Moder.

MIn Fader paa Birchevad boed har /
En ædelig Trolle og ægte /
Sverriges Riges Raad og Mand hand var
Opkommen af ypperlig Slægte /
Hans Fæderne Slegt ſig ſpreede om Land /
I Danſke og Sverriges Rige /
Beſvogret med meſten hver Edelmand /
Som noget er værd af at ſige /
Hans Moderne er en hevere Sæt /
Saa vide kand mand dem udregne
Fra ſancti Knud Konning hans Bloed og Æt /
Som Chronicher klarligen tegne /
Der findes forinden det Slægte-Tal
Tree Konger ringere end tyve (1614 da 20)
Paa Herrer og Fyrſter er og got Val /
For vilt det var her at beſkrive /
Min Fader af Gild den Lycke blev ſendt /
Ham gaves tre Fruer til Ægte /

Med

Med hver blev hannem ogſaa Børn tilvendt/
Som Fæderne Dyder paaſlegte/
Beatæ min Moders Fader ſaa bold/
Som Hr. Iver Arelſen hedde/
Svenſk Konge-Daatter havde udi Vold/
Slig Ære den Herre mand teede/
Men jeg mig lovede en Enckemand
Af Ulfstander Adel hin beſte/
Hr. Jens Holgerſen ſig kaldede hand/
Hand ridderlig monne mig feſte;
Tilforne hand havde en Brahe from
Sig Holger den Frue loed nævne/
Det Løfte kom Døden og kaſtede om/
At endre det var ej hans Evne/
Jeg blev ham given hand føre mig loed
Med prægtig og koſtelig Skare/
Til Glimminge Gaard/vor Brøllup der ſtoed
Vi lenge der boeſatte vare/
Hand ſad da blant Dannemarcks Riges
Raad/
Og Gulland hand havde i Haande/
De Tydſke/ ſom bar til Danſke ſtoer Had/
Dem giorde hand Sorrig og Vaande/
Der ſiges om ham ſin Herre et Aar
Fra Tydſkland hand førdte til Bytte
Langt meere end de Slotter i Riget ſtaar/
Ham enten ſkatte eller ydte/

Hand

Hand holdte i Soen baade Ferin og Fred
Sin Floode hand mandelig førdte/
Elet ingen ham lyſted at giøre Vred/
De gruede hver haunem herde/
Saa megen Eventyr hand og bedrev
Med lyſtig og liſtige Sinde/
Som mand ſkal neppe i Skriffter og Brev
Vedreven af Fremmede finde/
Vi afled ſammen ſom komme til Aar
Fem Sønner/ og Døttere tvende/
De Sønner til Ære optegned ſtaar
At faa deris Liigemænd kiendte/
I Raadet Bille og Guldenſtiern var
Som Døttrene havde i Senge/
De Slegterne vide formeeret har
Og levede lycklig og lenge/
Derefter der vi blev gamle og ſvag/
Saa monne ſig Verden omvende/
Vi døde fra den/ har Liiſe og Mag/
I Himmerig uden all Ende.

5. Frue Sidſel / Herr Ove Lunges Daatter / Herr Torben Billes Huusfrue /

Jens Billes Farfaders Farmoder.

Min Fader hand boede paa Baſnes-Gaard /
Hand Hr. Ove Lunge mon hedde /
Hans Rygte det lever / men Verden ſtaar
Hans Afkom og Et ſammelede /
Hans Born mand ſaae den forſiunlige GUD
Sardeelis at vilde forfremme /
Tree var der i Tal / hver dertil kom ud
En Stamme fra Udgang at gienme /
Hr. Tygge min Broder den ſidſte Mand
Af de gamle Lunger og Rætte /
GUD gav hannem fire Dottre i Hand /
Saa vild deris Afkom at ſætte /
Af hver een Datter er kommen paa Foed /
En Stamme ſom moren var ode /
Den forſte heed Maren det ædle Bloed /
I Velſtand og Ere bortdede /

Hens

Hende fæſted og fick kiærlig i Vold
Den gamle Herr Axel Brade /
Af hende er Brøder nu mangefold /
Gud dennem bevare fra Skade /
Den anden / Elſe / blev ægtet og hendt
Af ædle Mogens Krabbe og blide /
Af hende er Krabber / ſom mand har kiendt
I vor og vor Forfædres Tide /
Den tredie / Karen / ſaa vel det gick /
At Jeſper Kruſe hende fæſte /
Med hende hand Basnes til eye fik
Sig og ſine Kruſer til beſte /
Af dem er aulet Hr. Hans og hans Æt /
Baade Sønner og Døttre gieve /
Eyler og Jeſper / ſlet ingen forgiæt /
Med ſkeere ſom endnu mon leve /
Den fierde / heed Kirſten / blev Lungers Treſt /
Hun fick Wincentz Dyre til ægte /
Det var de Syſtere deres Hiertens Lyſt
At tæncke paa Fæderne Slægte /
Deres Fader var ey ſaa ſnart i Muld /
Det Gods dem mod Navnet var ringe /
De bede deres Svoger Gods og Guld
Saa gierne de lode det ſpringe
Om hand vilde tage op Lunge-Navn /
Og føre det indtil hand døede /

Ja

Ja Børn og Ætt til ævig Sagn og Gavn
At icke den Slægt bliver ede/
Hand Navn og Tilbudet tog i Vold/
For dennem det vilde hand vove/
Men vende sin Faders Vaaben og Skiold/
Hand vilde og kunde ey love/
De eentes derom/ hand tog sig det Gods
For Lunge-Navn at skulle bære/
Saa kom da de Lunger igien til Fods
Som levde i Riget med Ære/
Det gick min Syster og ligesaa med
En Billesback fick hun i Senge/
Af hende kom Goyer i mange Leed
I Riget navnkundige lenge.
Mig skiænckede Himlen en Ridder skion
Af Danske den eeniste Bille
Saa nær var ude det adelig Kion/
Gud vilde den Slægt dog ey spilde/
I Sæland hand boede paa Eged Gaard/
Hand Hr. Torben Bille mon hedde/
Af hannem den Slægt i Blomster staaer/
Formeeret mangfoldige Leede/
Gud signet vort Huus og gav os i Vold
Tre Sønner tre Døttre i Frelse
Steen/ Peder og Bendt/ tre Riddere bold/
Med Rigitze/ Inger og Else/

De

De Sønner gave Slægten hver ſin Green/
Saa vidtelig de ſig udſpreede/
Af dennem er Biller nat hver og een
Mand kand her i Dannemarck vide/
Vore Døttre det og heel lyckelig gick/
En Guldenſtiern/ Ulfstand og Ore
Dem feſte/ ſom der af dem Glæde fick
At ſee deris Stamme ſaa vore/
At mand kand ſige og giøre det klart/
Vi ſkal ey i Dannemarck finde
En Slægt af Adel og gammel Danſk Art
At Biller jo ere der inde/
Vi merkte ſiunlig/ at GUd var os blid/
Hand meeret vor Slægt og vor Eye/
Vi holdt ham for Øyen ald vores Tiid
Og Chriſtelig gick i hans Veye/
Frembeelis hand gav os glædelig Aar/
Jo lenger jo bedre vi lidde
Til vi bleve døde/ og lagt paa Baar/
Nu frydes til ævige Tiide.

6. Frue

6. Frue Ellen/ gamle Hr. Jens Torbiørnſons Daatter/ Hr. Holger Henrichſons Huusfrue/

Jens Billes Farmoders Farmoder.

Neder i Skaane i grønneſte Heed/
Mod Heedinge Broe hen udi den Leed/
Der ligger Skarholt Gaard hin bolde/
Den Gaard udi mange Aar følget har
De ædele og dydige Roſenſpar
Med mægtige Goeds udi Volde/
Min Fader der boede/ Hr. Jens heed hand/
Af ald den Stamme den eeneſte Mand/
Som fandtes i Dannemarcks Rige/
Mand haver det agted/ Gud veed den Sag/
Der haver ey været i mangen Dag
Tre Mænd udaf Slægten tillige/
Dog haver Guds Forſiun/ ſom altingeſt ſtyr/
Bevaret og vogtet det Blod og Byrd
Blant mange ſom ginge til Grunde/
Og haver deraf ſom viit er bekiendt/
Vort Rige mangen en braf Heldt tilſendt/
Endog til nærværende Stunde.

Min Fader hand auflet en Søn og mig/
Den Skabne faldt hannem saa lyckelig/
Blev Landet og Riget til Ære/
Torbiern Jensen hand hedde/ da var vits/
Blant Danske at regne for sierste Prus/
Sit Fæderne Tilnavn at bære/
Hand arved sin Fæderne Sædegaard/
Og feste en Sarstrup som rygtet staaer/
Hun var Arels Daatter hin rige/
Hand aflet med hende Jens Torbiernsen/
Ved hvilken Gild meered den Slægt og Kion/
At den da blev holden ved lige.
Hand fick Hr. Steen Billes Daatter i Vold/
Som Birte var kaldet en Jomfrue bold/
En Søn disse efter sig loede/
Som kaldtes Steen efter Morfader sin/
En Herre hand blev saa mægtig og fin
Sit Slægtskab og Riget til gode.
Hand sad med Kongen udi Rigens Raad/
Og var en Høfding i Gierning og Daad/
Mand vidste saa faae hannem lige/
Hand stod som en Muur og tapper Mand
Da Svensken bekrigde hans Fæderne Land/
Hand vilde for dem icke vige/
Dan Konge fick ham al Rigens Magt/
Hand førdte den Hær med Forsiun og Agt
Hen op under Sverriges Side/

Der

Der droge de Svenſke hannem imod
Som Grand udi Soelen til Heſt og Fod/
Hand lyſtede dennem at bide/
Ved Falckenbierg ſlog hand ſit Folck i Ring
Der mødtes de uden Stevne og Ting
Saa Skriget langt hørtes af Leede/
Fienderne fulde ſom Græſet for Lee/
Mand mangen Held blegne der maatte ſee/
Som ſtoed og ſig mandelig teede/
De Svenſke blev der lagt under Food/
Dog maatte den Herre lade ſit Blod/
For Seyer af Fienden at tvinge/
Paa den Dag hand ſtridde ret ridderlig/
Hand vandt baade Marken og Himmerig/
Den Ære er hannem ey ringe/
Hand ſtridde og faldt ſom en Rigens Mand/
Med Ære og Seyer for Fæderne-Land/
Som Danſke og Svenſke vel viide/
Hand hviler nu under den ſorte Muld/
Hans Navn og Rygte er bedre end Guld/
Og lever til evige Tiide/
Den GUd og HErre hand dyrcked altid/
Hand var og fandtes ham naadig og blid/
Hans Slægt loed hand icke falde/
Men gav hannem udi hans Boe og Vold
En ædel Roſenkrantz deylig og bold/
Som mand Frue Meite monne kalde/

Herr Olufs Datter udaf Vallegaard/
Hendes Rygte lever mens Dannemarck ſtaar,
Slig Lycke randt hende til Hænde/
Peder Oxe Dannmarcks Hoffmeſter giev/
Hun fick/ ſom ſig til Giſſelfeld ſkrev/
Vidt kiendt over fremmede Lande/
Selv var hun en Frue mægtig og goed
Og holdt ſig ſom en Ridder anſtoed
I Adfærd/ Miner og Lader/
Hun havde og under det Qvinde-Bryſt
En Ridders Hiærte og ſterſte Lyſt
I Dyder at følge ſin Fader/
Hun bygde ſlet Vallee hen op af nye
Over grønneſte Skove høyt i Skye/
Med Taarn og rødiſte Tinde/
Med Saler og Gallerie/ Port og Broe/
Som bliver til Gavn for dem der ſkal boe
Og hende til ævig Afminde/
De ædelig Roſer i Riget fandtz
Dem ſamlede Glid baade Sparre og Krantz
Og ſigned deris Blomſter og Grøde/
Hand loed dem voxe i Ære og Tugt/
Velſignede dennem med Liſſens Frugt/
Hun et yndigt Drenge-Barn fød/
Hand kaldtes Oluf/ ſom Morfader heed/
Hand forfremmede ſig ſaa mange Leed/
I dydelige Tugt og Sinde/

Hand

Hand ſaae ſig om udi ſine unge Aar/
Hvor det i fremmede Riger tilſtaaer/
Den Umag galdt hannem ey ringe/
Nu ſidder den Herre blant Danmarcks Raad
At ſtyrcke vort Rige med viiſe Daad/
Hand roeſes af alle ham kiender/
Hand viſer ſig være ſaa god en Mand/
Som Riget den nogentid ønſke kand/
Gud derfor ham Lycken tilſender/
Hand Flid og Iver anvender derpaa/
At leve Chriſtlig og herlig beſtaae/
Samt Evigheds Crone at vinde/
Hand ſkiftet med Riget for Guld og Gods
Herfogle Kircke og bygde derhes
Et Capell ſom mand der kand finde/
Der neder er muuret den Sted og Graf/
Hvor hand til ſidſt vil kaſte ſin Staf/
Og hvile ſine trette Beene/
Og der med Frue/ Forældre og Ett/
Hans Børn og Børne-børn ſlet ingen forgiæs
Til Domme-Dag i Roe uden Meene/
Hand haver en adelig Gyldenſtiern/
Gud elſke hende baade nær og fiern/
Og give hende af ſin Naade/
Blant Gyldenſtierner at ſkinne ſaa/
Som Morgenſtiernen paa Himmelen blaa/
Gud/ Riget og Slægten til Baade/

At de kunde meeres med Børn og Blod/
At de maa voxe og bringe paa Fod/
Den mægtige Stamme og Rige/
Og saa at roedfæste den Roſenſpar/
At hand kunde ſtaae/ men Verden Aar har/
Og idelig holdes ved Lige:
Gud gav mig den Lycke ſom var ſaa blid/
At mig fæſte i min feyreſte Tid
En Ulfstand/ Hr. Holger hand heede/
For havde hand Søſter til Broder min
Birte Sartrup til Egtefæle ſin/
Det lavedes ſaa udi Leede/
Kun toges fra ham/ og døde derhen/
Min Broder hand gav mig hannem igien/
At Venſkabet faſt ſkulle blive/
Tre Sønner vi fick i Ære og Tugt
Ole og Jens ſom teede ſig ſmugt/
Mand meget om dem kunde ſkrive/
Vi leved med dem ſaa mangen god Tid
I gudelig Frygt og Kiærligheds Jid/
Det var da ſaa favert at leve/
Thi hver Gudfrygtig ſig teede med Skiel/
Derfor tilſted det i Landene vel/
Vi Danſke var gode og gieve/
Der vi blev alderne/ gammel og graae/
Vor Styrcke og Deſlighed toges os fra/
Os Døden ſit Bud monne ſende/

Vor

Vor Tid var kommen / vi døde saa hen/
Dog Sialen lever og frydes igien
Hos Himmelens Glid uden Ende.

7. Frue Birte / Hr. Chriſten Nielſens Daatter / Hr. Claus Rønnovs Huusfrue /

Iens Billes Farfaders Mormoder.

JEg var kommen saa vilde hen af Leed/
I Sverriges Rige som mangen veed/
Af ypperlig Stamme og Rige /
Min Fader Hr. Chriſten / Hr. Nielſes Søn/
Af hannem var Stammer og ædelig Kiøn
I Dannemarck og Sverriges Rige /
Hans Søn min Broder / ved Navn Hr. Johan /
Hand aflad Hr. Erich/ som tog sig an
At vinde for Riget stoor Ære /
Af hannem er Sverriges Kongelig Blod/
Kong Geste med ald sin Afkom og Rod/
Som Cronen og Scepteret bære.

Men jeg blev given først hen udi Vold
Hr. Erich Tuersen en Ridder bold/
Dog stacket det monne kun vare/
Døden kom hastig og tog hannem hen/
Saa sorrigfuld sad jeg eene igien
Og fældede modige Taare/
Siden bad om mig en Ridder skion
I Danmarcks Rige en Ronnov af Kion
Hr. Claus hand sig kaldte med Ære/
Jeg lovde ham Troeskab og gav ham Hand/
Jeg fuldte den Herre saa viidt af Land
Ræt hvor hannem lysted at være:
Hen Øster i Fyen/ som Hvidkilde staar/
Der levde vi sammen i mange Aar
Med glædefuld Velstand og Sinde/
Gud signet os noksom med Gods og Æt/
Som aldrig i Danmarck bliver forgiæt/
Men holdes i varende Minde/
Vi aflede Børn dog mange faldt hen/
En eeniste Søn og Daatter igien
Beholt jeg i levende Live/
Gud hialp/ at Lycken var dennem saa god/
Toe mægtige Stammer de kom paa Fod/
Som viide sig nu kunde skrive/
Af Sønnen er kommen Ronnovers Blod/
Som Danmarck kiende for ædel og god
Blant mægtige Herrer og Riige/

Af

Af Daatteren ved Hr. Steen Bille mand saae
Hr. Claus og Sodſkende ſtore og ſmaae
Om hvilke var meget at ſige/
Det Lidet kand Gud vel giøre til Stort/
Formicere en Eenlig af fremmet Ort
Til Slægter i tuſinde Leede/
Det var mig en Glæde/ det var mig Roe/
At ſee mine Børn i Dannemarck boe
Med Lycke og fuldgoede Reede/
Men ſaa kom Døden den haarreſte Giæſt/
Som tager os hen/ naar mange ſig beſt
Hos Venner i Verden vil fryde/
Hand fældede mig/ jeg lagdes paa Baar/
Min Herre fældte ſaa modige Taar
For hand mig ey meer maatte nyde/
Men Gud/ ſom altingeſt vender i Lav/
Hand troſted ham efter min Død/ og gav
I Egteſkab atter at træde/
Fru Kirſten af Stammen en Guldenſtiern/
En Frue beremmelig nær og fiærn
Gud gav ham at eye med Glæde/
Den Lycke vel ſiuntis mild og blid/
Men det vared ickun ſaa kort en Tid/
De havde tilſammen at være/
Thi hand døde hen til Sorrig og Meen/
I Otthenſe hviler hos mig hans Been/
Og Siælen hos Gud udi Ære.

8. Frue Beata / Herr Iver Axelſens Daatter / Hr. Arvid Trolles Huusfrue /

Jens Villes Farmoders Mormoder.

Af Axels Sønner gaae ſaa vide Savn
I Danmarcks og Sverriges Rige /
Den Stamme hun forer nu Trollers Navn /
Og for havde neppe ſin Liige /
Tie Sønner Hr. Axel havde ſom var
De beſte af Adel kand være /
Blant dennem for gieveſte Navnet bar
Min Fader Hr. Iver med Ære /
Toe gang hand Brudgom og ægte var gifft /
Guds Domme kand ingen Mand vide /
Med Sengen blev og hans Lycke omſkifft
Ham baade til Glæde og Qvide /
Førſt fick hand min Moder Margrete heed /
Povel Larmands Daatter hin riige /
Med hende det lyckedes mange Leed /
Huns Vælde kand ingen Mand ſige /
Hand Rigens Raad hos Kong Chriſtian var /
Havde mægtige Læn i Hænde /

Et

Et priſel og Rygte hand den Tid bar/
Saa vide hver Mand hannem kiende/
Herr Ole hans Broder en Ridder bold/
Der hand nu var lagt under Mulde/
Min Fader Gulland i Haand og Vold
Strax fick og det ridderlig huldte/
Men der min Moder hun faldt hannem fra
Den Skyld da tillagdes hans Skiebne/
Stort ſlog hand oppaa og meente vel da
Fuld meget ſig have i Evne/
Hand friede/ hand fæſted/ og fick i Haand
Den Svenſke Konge-Datter ſaa venne/
I Sverrig og Findland ved dette Baand
Ham tilfaldt ſaa mægtige Lehne/
Saa ſkrev hand Kong Chriſtian Feyde-Brev til
Hannem Huld og Mandſkab opſagde/
Det ſaae da vel ud til Eventyrs Spil/
Og mange heel ilde behagde.
Men Gud ſin Ordning ſom haver i Agt/
Den Gierning hand kunde ey lide/
Thi reyſte den Konning ald Danmarcks Magt
Begyndte mod hannem at ſtride/
Hand Lillee beſtoldet og Sollesborg/
Min Fader ſig mandelig holdte
I Aar og Dag/ men dog hannem til Sorg
Gick Gulland og det ham af Volde/

Kong

Kong Carl hans Svoger ſom var hans Tillid
Hand maatte og Sverrige romme/
Ram derfore Maade naar Lycken er blid/
Strid icke mod ſtærckeſte Stromme/
Guld gav mig den Lycke mig fick i Vold
En Adelsmand af mine Liige/
Hr. Arvid af Troller en Ridder bold/
Hand lovde mig aldrig at ſvige/
Vi aflede Born baade Dottre og Son
Jo længer og altid jo fleere/
Af hvilke er Danſke Trollernis Kiøn
Ulfstand og Ædele meere/
Os Døden ſkildte/ jeg lagdes paa Baar/
I Lund ſig hvile mine Beene/
Men Siælen lever i Evigheds Aar/
Og frydes foruden ald Meene.

Jens Billes Moderne.

1. Frue Karen Eyler Rønnovs Daatter/ Jens Billes Huusfrue/

Jens Billes Moder.

EYLER en Rønnov havde Døttre fem/
Som feyreſte Jomfruer vare/
Og Sønner trende/ dog faae udaf dem
Kom til deris myndige Aare/
Tygge bortdøde i ſin Barndoms Tid/
Og Niels udi fremmede Rige/
Men Marcus faldt i den Dytmarſke Strid
Det er mig en Sorrig at ſige:
Hand var de Rønnovers Hoved og Mod
Og eeniſte Ympe og Ære/
Der faldt med hannem og gick under Fod
Den ædele Stamme disvære/
Der havde da over tre hundrede Aar
I Dannemarck været i Live/
Saa vender ſig Verden og rund om gaar
Her maa vi ey varende blive:

Men

Men Døttrene gick god Lycke til Haand
Saa vel dennem bleve til Mode/
Thi fire fick hver sin ypperlig Mand/
Af mægtige Slægter og gode/
Den femte fick udi Hierte og Sind
Sin Himmelske HErre at tiene/
Hun gav sig derfore i Closteret ind
Og levede sin Tid alleene/
Birte min Søster en Qvitzov hun fick/
Og Mette en Biffert i Senge/
Gud gav ham en Søn med deylig Skick
Som levede dog icke lenge/
Anne/ Gud have hende altid kiær
Og lade hende lycklig leve!
Blev given en ædele Hardenbierg/
De finge Børn sammen saa gieve
Sønner og Døttre som viide er fæt
Blant mægtige Slægte og riige/
Dem Himlen velsigne og deres Æt
At den maatte blive ved liige/
Gud føyede mig en Bille saa blid/
Hvis Navn i mit Hierte skal blive/
Gud fryde hans Siæl for den kiærlig Tid
Hand var her med mig udi Live/
Vi sammen paa syttende Aar leved har
Med Gamen og hiertelig Glæde/

Jeg

Jeg ſexten deylige Børn hannem bar/
Den Naade Gud mildelig teede/
Somme kom for ham i Evigheds Roe/
Og ſomme er her udi Live/
Gud unde dem vel at bygge og boe
Og Riget til Gode at blive/
Min kiære Bille mig døde til Meen
Med Qvide jeg maatte ham miſte/
I Bram i Skaane der hviler hans Been/
Den Sorrig mig ſaaret i Bryſte/
Jeg kunde ræt aldrig komme det Sted
For Banghed/ ſtoor Angeſt og Møde/
Hvor baade min Troſt og Glæde til med
Var nedlagt i Muld blandt de Døde/
Jeg levde endda paa femtende Aar
Som en Turtel-Due paa Qviſte/
Og fældte mangfoldige modige Taar/
Gud bedre jeg ſkulde det friſte/
Jeg foſtrede op/ og vel holdte frem/
Mine Børn med Tugt og med Ære/
Gud gav mig ſtoor Troſt og Glæde af dem/
Saa vel de ſig ad monne bære/
Derefter kom Døden og lagde mig ned
Paa Hvidkild mit arvelig Sæde/
De Fattige fældte Taare derved
Og for mig heel ſorrigfuld græde/

Saa

Saa blev mine Been i Eegenſe lagt
Og hæderlig ſkicket til Grave /
Dog havde jeg dem til Skaane vel agt /
Om det ſig da ſaa kunde lave /
Der ligger min Herre / der er min Graf /
Mine Børn der hvile ſaa kiære /
Der vil jeg kaſte min Vandrings-Stav /
At vi tilſammen kunde være /
De Hierter / hinanden for meente vel /
Er ſkilte ſaa vidt udaf Leede /
Men ſamlet er vor u-dødelig Siæl
Hos Gud i ævindelig Glæde.

2. Frue Anne / Herr Tygge Krabbes Daatter / Eyler Rønnovs Huus-Frue / Jens Billes Mormoder.

Saa Vegholm min Fader boendes var /
Hr. Tygge hand hedde og Tilnavn bar
Af ædele Krabber og gieve /
Hand Dannemarcks Raad / Rigens Marſk og Mand
Var dertil en Krigsheldt / jeg ſige kand
Saa kieck ſom i Dannemarck mon leve /
Hand

Hand tvingde Norbye og ſkaffede Fred/
Der glæde ſig mangen Mand ſtorlig ved/
Som monne ſaa ilde da lide/
Thi var Glid og Lycken ham altid god/
Hand egte ſin Slægt og Fæderne Blod/
Som fleere i Dannemarck vide/
Hand aflede Born med megen ſtoor Æt/
Der Riget er med nu ſaa vitt beſæt/
Vitloftigt det her var at ſige/
Hand gav mig til ægte i Ungdoms Aar
Eyler Rennov Herre af Hvidkilde Gaard/
Hand kunde vel være min Liige/
Hand ſad med vor Konge i Danmarcks Raab
Og ſtyret for Riget med kloge Daad
Da meſt i de haardeſte Tiide/
Kong Chriſtian vomte af Riget ud/
Og Bønderne grebe til Skiold og Spiud/
Mod Adelen vilde de ſtride/
De Gaardene brændte af udi Grund
Og brugte mange ſkalckagtige Fund/
De Adelen Trods vilde byde/
Men hand med andre ſaa lavde den Sag/
At Bønderne maatte betale det Lag/
Og fick det ſelv forſt at fortryde/
Hand hialp/ da Kong Friderich kom her ind/
At rette de Sager/ hand lagde Vind/
Paa det ſom var Riget til gode/

Gud føyede Lycken den var os saa blid/
Vor Eye og Æt paa stacket en Tiid
Kom meget og mægtig paa Fode/
Vi bygde og bedret Hvidkilde Gaard
I Fyen/ hand boldere der icke staar/
Saa fast den blev muret af Grunde/
Vi lagde dertil Skov/ Grunde og Vand/
Og skaffed os alting saa lovlig i Hand/
Med Sind og fornufftige Funde/
Tre Sønner vi fick/ Gud lod os dem see/
Fem Døttre af alle beromdes de/
Saa heldig/ som nogen kand vide/
Men Sønnerne faldt saa sørgelig af/
De Rønnover lagdes med dem i Graf/
Paa Sverdets og mandelig Side/
Men Døttrene vorte til Ære og Gavn/
Formeeret i Æt og store af Navn
Nu over ald Danmarckes Rige/
De Jenser/ Biller og Hardenbierger/
De Qvitzover og/ som Danske ret er/
Dem fødde da disse tillige/
Svaghed kom siden med Alder og Aar/
Der fælded og lagde os ned paa Baar/
Saa skrider ald timelig Ære/
I Eegense hviler sig vore Been/
Vore Siæle ere fri fra Sorrig og Meen
Hos Gud vores Himmelske HErre.

3. Frue

3. Frue Mette/ Jacob Hardenbiergs Daatter/ Marqvard Ronnovs Huusfrue/

Hens Villes Morfaders Moder.

De Hardenberger udi mange Aar
Har været i Dannmarckes Rige/
Paa Løsinosse/ som i Fyen endnu staar/
Der fødes min Fader hin Rige/
Jacob hand hedde vel vældig en Mand/
Men Slægten gick næsten paa Grunde/
Dog som Gud vilde saa timedes hand/
Den voxte mangfoldige lunde/
Der boede henne paa Hvidkilde Gaard
Hen under de grønneste Skove
En Ronnov/ heed Marqvard/ hans Rogte staar
Saa vildelig og saa til Hove/
For hand var en Herre saa mild og blid
Og kunde saa listelig gille/
Hand giæsted min Fader saa lang en Tid/
Vi finge tilsammen god Ville/

Da reed hand af Gaard/ kom ſnart dog igien
Med Ridder/ Hofkarle og Heſte/
Hand bød da ſin Ville hos Fader og Ven
Da hand mig begierte at fæſte/
Jeg gav hannem Troe/ jeg ragte ham Hand/
Med ham ſom min Herre at leve/
Til Bryllup blev buden ſaa viit om Land/
Med Budſkab og venlige Breve/
Guld gav os og Børn/ toe Sønner iblant/
I Raad med Kong Friderich vare/
Den førſte heed Eyler i Ridderlig Stand/
I Leeding hand ſkyede ey Fare/
Men ſom det en mandig Ridder anſtod/
For Riget hand monne ſig vove/
Mod Clemen og Greven til Heſt og Fod/
Haus Manddom er værdig at love/
Den anden heed Jochum en Biſpelig Mand/
Hand Sællands Slot havde i Hænde/
Da vare der mægtige Biſper i Land/
Hand reed vel med hundrede Svenne/
Men der Kong Chriſtian fick udi Agt
Den Geiſtlige Stand at forvende/
Hand ſtod derimod af yderſte Magt/
Sig ſelver til megen Elende/
Thi blev hand fangen og levde ſin Tid
I Fængſel/ indtil hand der døde/

Saa

Saa gielder og hielper os ey vor Jd
Naar Gud vores Gierning vil ode/
Des mellem ſkred Aar og Alderen hen/
Som ſtridige Strøm monne rinde/
Vi ſad graahærded og gammel igien/
Til Verden gick os udaf Sinde/
Os lagde Døden i ſorteſte Muld/
Der hviler vi uden ald Qvide/
Men Siælen den lever ſaa frydefuld
Hos Gud til ævindelig Tide.

4. Frue Anne/ Herr Niels Erichſens Daatter/ Hr. Tyge Krabbes Huusfrue/

Jens Billes Moders Mormoder.

NIels Erichſøn Rønnov min Fader god/
Til Vallee i Sælland ſig ſkrive loed
En Roſenkrantz ædel og ægte/
Hand havde/ ſom Gud gav hannem i Vold/
Tre Sønner/ toe Døttre deylig og bold/
Af dennem er mægtige Slægte/

Herr Henrich fick Gulland i Hævd og Hand/
Hand døde omſider var Fæſtemand/
Forinden ſin feyreſte Grøde/
Chriſtopher hand boede paa Biornholms Gaard/
Saa faae Livs-Arvinger efter ham gaaer/
Stor Sorrig var det/ at hand døde/
Herr Oluf hand havde Jomfruer tre/
Saa vel Gud monne dem alle forſee/
Med Roſenſpar/ Ore og Bille/
Min Søſter fick Erick Erikes Søn/
Paa Kallee i Jylland en Banner ſkion/
Altingeſt gick dennem til Bille/
Med Børn og med Gods og anden ſlig Sag/
Deres Afkom lever paa denne Dag/
Og voxer/ jo længe/ jo meere/
Mig ſamlede Gud med en Ridder god/
Hr. Tygge hand hedde af Krabbers Blod/
De Danſke ham hørte med Ære/
Hand var Rigens Raad dends Marſk og Mand/
Som mægtig forſvarte ſit Fæde-Land
Udi Søren Norbyes Feyde
Da Danmarck kunde ey tvinge hans Mod/
Ham lærde Norbye at falde til Fod/
Og bede om Fred og om Leyde/

Af

Af hans Folck hand dræbte for Lunde Bye.
Halffierde tuſind / ſom ganger af Rye /
De andre af Slaget bortflyede /
Hand atter nedlagde en Morgenſtund
Toe tuſind Bønder i Buncketofft Lund /
For Dannemarck Fred kunde nyde /
Soren Norbye ſlog op med hviden Hand /
Hand reyſte derſra i fremmede Land /
Hvor hand for Florentz maatte blive.
Saa fick vort Rige baade Fred og Roe /
I Glæde ſammen vi kunde da boe /
Med Børn ſom vare udi Live /
Jeg tænckер det gieres vel ej behov /
At tegne her dens Navn eller Lov /
Hver Mand monne dennem vel kiende /
Adſpredde de ere i Riget om /
Hver Mand forundrer den ſtore Afkom /
Som voxen er udaf os tvende /
Dog Død / ſom ſkietter ey Byrd eller Guld /
Den gieſtede os / thi blev under Muld
I Grimmeſtorp lagt vores Beene /
Men Siælen landet i trygeſte Havn /
Hvor den nu lever til ævige Gavn
Og glædes foruden ald Meene.

5. Frue Birte/ Herr Chriſten Nielſens Daatter/ Hr. Claus Ronnovs Huusfrue/

Iens Billes Morfaders Farmoder.

JEg maa det ſige/ jeg maa det beſtaae/
Som viſeſte Klercker bekiende/
Rat ſom en Krigsmand udſkyder ey faae
Sine Pile og Skud af Hænde/
Saa gierer og Gud blant Qvinde og Mand/
Hans Gierninger underlig ere/
Hand dem af fremmede Stæder og Land
Forſamler tilſammen at være/
I Sverriges Rige langt under Øe
Der monne min Ældre leve/
Der var jeg baaren/ der var jeg opfoed
Af mægtige Stammer og gieve/
Og kand der opregne min Slægte-Leed/
Fire hundrede Aar og meere/
Fra Hr. Ingemund og hans Børn vaa Reed/
Fra Sancta Elena og fleere/
Der med er beſvogret de Sturers Blod
Hr. Svante og Hr. Steen hin Rige/

Carl

Carl Knudſen den Herre og Konge god/
De ædle Folckunger tillige/
Kong Goſtes Stamme dog icke forgiæt/
Som ſiden monne Cronen bære/
Og lever min Broder de Vaſers Æt/
I Polen og Sverrig med Ære/
I Sverrig jeg mig først i Ægteſkab gav
Med en Herre tolv Aar til Ende/
Herr Erich Thueſon en Riddere brav/
Men Himmelen det ſaa mon vende/
Hand toges mig fra/ jeg bødes igien
Af en Ridder i Dannmarcks Rige/
Jeg ſagde ham ja/ og fuldte ham hen/
Hand kunde vel være min Liige/
Hr. Clans hand hedde og Stamme-Navn bar
Af ædele Rønnov og ægte/
Dannemarcks Raad og Marſk hand var/
Bebunden med ypperlig Slægte/
Her efter i Fyen vi ſatte os ned/
God Lycke falt os udi Hænde/
Saa mine Venner ſig glæde derved/
At jeg drog med hannem af Lande/
Mangfoldig opvorte min Byrd og Æt/
Udiſpredet ſaa vide om Riige/
Og alle bleve de høyelig ſæt/
Saa faae dennem være da liige/

Hr. Johan min Broder i Sverrig blev/
Hand avled Hr. Erich med Ære/
Og hand Kong Geſte en Herre ſaa giev/
Med mange og mægtige Herrer/
I Dannmarck gick det ogſaa i Hand/
Gud gav mig der Børnene bolde/
Af dennem er mangen ſkion Ædelmand
Adſkillig af Navn og af Sklolde/
De bygge der vitt/ dem vel monne gaa
Med deres Afkomme og Børne/
JENS BILLES Biller de kalde mig maa/
En Moder paa Færne og Mørne/
Hr. Claus Bille var fød af Daatter min/
Eyler Rennov af Sonnen fromme/
Gud ſamled deres Børn efter Villen ſin
Med Børn og med megen Afkomme/
Da voxte min Slægt baade fiern og nær
I Dannmarck og Sverriges Rige/
Et ærlig og lovlig Rygte de bær/
Som mange veed vel af at ſige/
Saa hialp mig min Gud i fremmede Land/
Som hielper og glemmer ey ſine/
Thi elſkte jeg ham af Hierte og Aand
Af Evne og Krafterne mine/
Jeg fick i Sinde ved Svinborrigs Bye/
Sanct Jørgen en Gaard at opbygge/

Og

Og ſkaffe der i baade Brød og Lye
For dennem ſom Brødet mon tigge/
Min Herre og Børn de lagde dertil/
Baade da og Aar efter Aare/
Arfve og Eye/ Guld/ Sølf/ og de vil
Slet intet af Eyendom ſpare/
Den Gaard og Almiſſe ſtander i Dag/
Gud give dem Glæde og Lycke/
Som fremmer og ſtyrcker ſaa god en Sag/
Den drives ret aldrig til Rycke/
Thi Himmelens Hævn og haardeſte Straf
Den følge ſkal/ der vil beſvige
Og mindſke den Indkomſt/ og tage deraf/
Eller ey det holde ved lige/
Omſider kom Svaghed og Alders Bryſt
Og lagde mig neder paa Senge/
Den tog fra mig bort ald Jordiſke Lyſt/
Som varer i Verden ey lenge/
Jeg ſiden hendøde og vandrede hen
Fra Gods og fra Vennerne kiære/
Gud gav mig dog hiſſet meere igien
Hos ſig udi Evigheds Ære.

6. Frue Elſebeth / Hr. Tyge Lungis Daatter / Mogens Krabbes Huusfrue / Jens Billes Mormoders Farmoder.

De Lungers Slægt-Stamme / Gud være den blid/
Har været i Dannemarck af Arilds Tiid/
Haft ypperlig Odal i Hænde /
Men efter Guds Ville Skiebnen saa var /
At Slægten nedlagdes og underkom snar /
Saa fanger stoer Byrd og en Ende /
Min Fader Hr. Tyge var sidste Mand/
Gud gav hannem fire Døttre i Hand/
Men ingen til Sverdet at bære /
Saa gick den Afkom paa Fald og Fod/
Men Gud var Døttrene alle saa god/
Hand hialp dem til Lycke og Ære /
Der vi saae Himlen var os saa mild/
At Verden og Lycken forblev os blid/
Vor Afkom vi ville ey glemme /
Der bad om min Søster en Ridders Mand/
Wincentz af Dyrernis Blod hedde hand/
Vi svarte med Vedtægt og Stænime

At

At vilde hand fore af Lunger Navn/
Vor Søster hand fick med Ære og Gavn
Med Guld og med grønneſte Skove/
Den Jomfrue hand elſkede inderlig/
Derpaa hand ſvarede ret ſindelig/
At hand den Jomfrue vilde love/
Os alle til Ære/ dem ſelv til Gavn/
Da vilde hand fore af Lunger Navn/
Dog Vaabenet aldrig omvende/
Det var os alt nock/ vi noydes dermed/
Vi gav ham og dermed ſtrax paa det Stæd
Baade Gods og Søſter i Hænde/
Tre Sønner de afled/ der kalde loed
Sig Lunger/ og diſſe er af det Blod/
Det Navn bær i Danmarcks Rige/
Navnet det bliver/ men Skiolden er ød/
Dyrer de lever/ de Lunger er død/
Vi maa ſaa/ naar Tiden er/ vige/
Maren/ min Søſter/ den anden ſaa heed/
Hun fick en Brahe/ ſom mangen vel veed/
Hr. Axel hin gammel og rige/
Tre Sønner hand afled/ af dem mand ſeer
De Brahet at komme jo flere og fleer/
Som mand veed i Dannarck at ſige/
Den tredie/ Karen/ gaves i Hand
Jeſper Kruſe en Danſk og Adelsmand
Med Gaarden Baſnæſſe hin gieve/

Fra

Fra ham er Kruſer Hr. Hans og hans Kion/
Jeſper og Eyler med Dottre og Son/
Gud give dem lenge at leve/

Mig fæſted i mine feyreſte Aar
Mogens Krabbe Herre til Buſtrup Gaard/
Vi efter os ſmucke Børn loede/

Vi havde blant andre Sonnerne toe/
Saa gode ſom nogen i Dannarck boe/
Den Stamme til Ære og Gode/

Den ene hed Morten/ tog Bog i Hand
Og reyſte ſaa hen i fremmede Land/
Fri Beglige Konſter at lære/

Saa vit af hans Lærdom gick Rogte og Sagn/
Hand hverved fig Doctors Titul og Navn/
Det regnedes da en ſtoor Ære/

Hand kom ſiden ind i Riget igien/
Hand glædede derved ſit Slægtſkab og Ven/
Som ham monne kierligen fafne/

Hans Konge holdt ham i Ære og Agt/
Hand raade med hannem/ hvad der laae paa Magt/
Sig og ſine Riger til Gafne/

Hand fick ham af ſine Lehne og Gods/
Ham lyſtet kuns lidet at være derhos/
Hand holdt ſig heller til de Viiſe/

Til Aarhuus hand drog/ og bygde en Gaard/
Som denne Dag hos den Kircke end ſtaar/
Der elſkte hand Roe og god Liiſe/
Der døde hand/ og blev lagt hen i Muld/
Hvor er nu hans Eye/ hvor er hans Guld/
Hans Rygte det lever alleene?
Thi elſk du meere Konſt/ Ære og Dyd
End Verdſens Eye med Glæde og Fryd/
Saa lever du ret uden Meene/
Tygge min anden Søn kaldedes hand/
Hand vorte og blev en ridderlig Mand/
Bandt gyldene Sværd ved ſin Side/
Hand var i Dannmarck Rigens Marſk oc Raad/
I Krig og Fare hand Hiemme ey ſad/
Der Nordbye paa Riget mon ſtride/
Ved hannem er kommen mange paa Fod
Af ypperlig Slægter og Adelig Blod
Der Skiolde og Vaabener bære/
Det var mig en Lyſt/ da gammel og graae
At ſee mine Børn og Børne-Børn ſmaa/
Saa mange at leve i Ære/
Omſider kom Døden og tog min hen/
Der hialp icke Bøn af Slægt eller Ven/
Hand vilde af ſaadant ey vide/
Men hiſſet jeg fandt min huldeſte Ven/
Et ævigt Rige hand gav mig igien
Hos ſig til ævindelig Tide.

7. Frue

7. Frue Mette Erich Tindhuſes Daatter/ Hr. Jacob Hardenbiergs Huusfrue/

Jens Villes Morfaders Mormoder.

En ſpringende Buck paa vildene Heed
Sees udi de Tindhuſers Skiolde/
Den fordum var ſaa meget anſeet/
Stoor Rigdom den havde i Volde/
Den regnedes høyt og holdtes ſaa ſkiøn
Faſt over ald Dannmarckes Rige/
Beſvogret/ bebunden i Slægt og Kiøn/
At der ey var mange dens Liige/
Men ligeſom Ære er verdſlig Spil
Og icke beſtandig kand blive/
Saa er den og voxen/ nu af/ nu til/
Og mange Aar bleven i Live/
Stoor Brøde kand ſpringe af liden Roed
Og voxe og ſpreede ſig viide/
Saa kommer en Mand vel en Slægt paa Fod/
Som varer i mange Mands Tiide/
Erick Jenſen var den eeniſte Mand/
Hvoraf mand da vidſte at ſige/

Af

Af Tindhuſers Slægt her udi vort Land/
Gud loed den dog blive ved lige/
Hand fæſted en ædele Roſenkrantz/
Frue Thale mand hende loed nævne/
Den rigeſt og ſkionneſt i Riget fandtz/
Som Lycken gav hannem i Evne/
De levede ſammen med Gudelig Jid/
Guds Ord forfremmede og Lære/
Thi gick det vel udi ald deres Tiid/
For dennem og deres til Ære/
Gud gav dem at eye Dottre og Søn/
Som komme til myndige Aare/
Og meerte fremdelis den Slægt og Kion/
Saa fafver en Skare de vare/
Mild var min Lycke/ hun var mig og blid/
Jeg voxte jo længer jo meere/
Mig fæſted inden min feyreſte Tiid
Saa ædel og agted en Herre/
Hr. Jacob hand hedde/ en Ridder god/
Saa modig/ ſom Heſt kunde ride/
Var kommen af ædle Hardenbiergs Blod/
Stoor Ære hand monne mig vide/
Hand ſatte ſig paa ſin Gangere graa/
Tog redeſte Guld udi Hænde/
Hand reed did/ ſom vor Herre-Gaard laa/
Min Fader Bud hemmelig ſende/

At der holdte ſig foruden hans Stavn/
En Ridder og adelig Herre/
Der bad om hans Daatter/ Mette ved Navn/
Alt baade for Hæder og Ære/
Opſtod min Fader gammel og graa/
Den Tidende falt ham i Øre/
Gud ære den Dag jeg leve nu maa/
At ſee den mit Barn vil hiemføre/
De Herrer mødtes for oven den Broe/
Stoor Glæde da var der at være/
Vi lovde hver andre i Hiertens Troe/
Tilſammen at leve med Ære/
Med Glæde vi drucke et Fæſtens-Øl
Blant Venner og Herrer fiine/
Hand ſkienckte mig Guld/ hand ſkienckte mig Selv/
Og koſtelig Skat udi Skrine/
Saa holdte vi Bryllup ſaa prægtelig/
For Dagen var omme ad Aare/
Hand førde mig hiem til Glæde med ſig
I fafver og vpperlig Skare/
Vi levde ſammen mangen god Dag/
Gud vide ſaa naadig os være/
At os gick vel udi al vores Sag/
Stoor Rigdom vi eyde med Ære/
Vor Stammie tilvorte ved Børn og Blod/
Som Himlen gav os udi Volde/

Son-

Sonnen hed Erich ved ham kom paa Fod
De Hardenbiergers Slægt hin bolde/
Af ham er Her. Eyler en Herre gief/
Hoffmeſter i Dannmarckes Rige/
Som ſig til Matterup nævnet og ſkrev/
Hvor finder mand fleere hans Liige/
Hand ſtyrcked og ſtyrte ſit Fødeland/
Gud og Kongen ham derfore lønner/
Hans Regte det lever blant meenig Mand/
Som for ham giør hiertelig Bønner/
Fra hannem er Erich Rigens tro Mand
Og Dannemarcks Raad med ſtoor Ære/
Med Sønner og Døttre/ ſom nævnes kand/
Saa ſigne dem alle vor HErre.
Min Daatter jeg gav en Rønnov i Vold/
Thi Himlen det ville ſaa have/
Margvard hand hedde/ en Ridders-Mand bold/
Det faldt dem ſaa vel udi Lave/
De voxte med Lycken mangfoldelig/
Den Stamme til Ære og Gode/
Gud ſkicker altingeſt ſaa underlig
For ſine at hielpe paa Fode/
Paa Kircker og Kloſter vi lagde Vind/
Af Evne med Muure at ſtyrcke/
Vi vendte derpaa vort Hierte og Sind/
At kunde Gud Chriſtelig dyrcke/

Men vi ſaa lempede ald vores Sag/
Som vi da beſt vidſte at giøre/
Vor HErre til Ære os ſelv til Mag/
Saa ſkred vores Alder ad Døre/
Dereſter kom Døden/ der hialp icke Guld
Ey Eye/ ey Jordiſke Ære/
Vi bleve udfuſet og lagt i Muld/
Vi maatte ey længer her være/
Tiden bortløber/ før vi veed deraf
Og før mand ſin Alder kand agte/
Da er vi færdig/ at legges i Graf/
Det ſkulle vel alle betragte:
Nu ligger og hviler vor dødelig Krop
I Jorden/ ſom alle vil tage/
Men Siælen ſig Svang til Himlen op
Til Evigheds ævige Dage.

8. Frue Birte/ Hr. Oluf Axelſons Daatter/ Hr. Niels Erichſons Huusfrue/

Jens Billes Mormoders Mormoder.

HErr Oluf og Jfver var Brødre toe/
Paa Valløe og Lilløe de monne boe/
Af Navnet bekiendt ſaa viide/

Det

De regne ſig ud / hvem regne det maa /
De Viller ere der ſtammede fra /
Paa Fæder = og Moderne Side /
Af Iſver er Troller og Ulſtands Æt /
Af dem JENS BILLE / ſom forhen er ſat
Med Sønner og Døttre / paa Reede /
Hr. Oluf var ſaa mægtig en Mand /
I Dannmarck mange ſtod efter hans Hand /
I Sverrig og ſammeleede /
Hand ſad med tre Konger i Rigens Raad /
Og hialp at give de viiſeſte Daad /
Som de fornødene vare.
Den gamle Konge = Æt afgangen var /
De nærmeſt i Byrd mand kaaret da har
Til Riget at kunde forſvare /
Kong Erich fyldte ſine Skibe fuld
Med Danmarcks Dreſſel af Sølf og Guld
Og fleere dyrebare Vare /
Saa ſeylte hand ud af Rigerne bort /
Chriſtopher kom efter / regierede kort /
De Riger da ſtode i Fare /
De Svenſke ſom den Tiid fulde os fra /
Begyndte flux efter Gulland at ſtaae /
Der meente de Seyer at finde /
Kong Erich / ſom reyſte af Riget ud /
Belagde de der med Skiolde og Skud /
Hand kunde dem ey overvinde /

Thi ſendte Kong Chriſtiân min Fader derhen/
At frelſe Landet og Kongen igien/
Med Stridsmænd og en mægtig Flode/
Hand talede det i Lafve og Dag/
Friêde Land og Kongen uden U-mag/
De Svenſke da derfra afſtode/
Det havde da fuldt mangfoldige Aar/
Under Sverrigs Crone/ ſom Regtet ſtaar/
Men gick dem nu gandſke fra Hande/
Thi er den Gierning i Krønicken ſæt/
Hans Navn det bliver ret aldrig forgiet/
Mens Danmarck og Gulland kand ſtande/
Danſk Konge fick ham i Haand det Land
At ſvare derfor ſom en Ridders-Mand/
Det holdt hand ſin levende Tide/
Thi der blev hand død/ og lagdes paa Straa/
Hans Broder Jfver det ſiden mon faa/
Og monne det lenge beſide/
Som Lycken i Rigets raadige Sag
Omvendtes/ min Fader til Gafn og Mag/
Saa giorde hun og i det mindre/
Ham faldt i Haande baade Solf og Guld
Samt Borrig/ hand fæſte en Frue huld
Som var en heel dydelig Qvinde/
Eſkild Falckes Daatter af Valloe Gaard/
Hand arfved med hende/ ſom Rygtet gaar/
Det Sæde med alle ſine Eye/

De

De afled vel Børn/ men af Qvinde-Kiøn/
Dem fødes dog ey en eeniſte Søn/
Den Stamme at bringe til Veye/
Men Døttre tvende/ mand undrer derpaa/
At begge heed Birte/ de kaldis ſaa/
God Lycke os fuldte ſaa længe/
Min Syſter den ældſte deylig og god/
Som boede i Norge/ hvor Hammer ſtod/
Her. Engiſel havde i Sænge/
Men hand døde haſtig hende til Meen/
Saa ſorrigfuld ſad hun alleene igien/
Og leed/ hvad Uld hende tilſerdte/
Hun maatte betale ſaa mangen Skærf
For jeg maatte faae min Eye og Arf/
Som Dronningen havde i Hænde/
Hun ſiden ſtille i Roelighed var/
Og daglig den Tancke og Attraa bar/
Gllds Ord at kunde forfremme/
Kircker og Cloſter dem hialp hun paa Fod/
Hun var alle Danſke Mænd huld og god/
Monne Slægt og Venner ey glemme/
Den mægtig Her. Abraham Broderſøn/
Fick Kongens U-naade/ der hialp ey Bøn/
For Sværdet hand maatte jo blegne/
Hun loed paakiende den Slægt var nær/
Beredde ham adelig Jordefærd/
Hun vilde Bekoſtning ey regne

Loed fore hans Liig / ſom vilde gick Savn /
Hen øſter i Sælland til Kiøbenhavn /
I vor Frues der bygte Kircke /
Der blev hand hæderlig lagt udi Muld /
Hos Her. Jens Falck / hendes Morbroder huld /
Hun loed ogſaa konſtelig vircke
Den haarde og ſkionneſte Marmorſteen /
At legge derover de ædele Been /
Som findes til ævig Afminde /
Der ſkreven er paa med Bogſtaver ſtor
Hvem Steenen loed legge / hvem nedenfor
Og under er jordet at finde /
Præbender hun ſtiffte i Meening god /
Med Dronning Margretes Biſtand og Raad /
I Rodſkilde ſtedſe at blive /
Og lagde dertil hans Eye og Gods /
Hr. Abrahams Minde til ævig Roes /
Loed de ſamme navne og ſkrive /
Med anden ſlig Gierning og lovlig Jid /
Som roeſes af alle til ævig Tid /
Og bliver / men Riget kand vare /
Siden blev hun ſvag / og dode ſaa hen /
Hendes Navn og Rogte ſtaar viit igien /
Over Dannmarck og uden fore /
Den anden af Dottrene Birte jeg var /
Ond Skiæbne i første jeg friſtet har /
Mig hialp dog min himmelſke HErre /

Jeg

Jeg var saa liden min Fader blev død/
Min Syster satte mig oppaa sit Skiød/
Og loed mig opfostre med Ære/

Saa tumledes Lycken underlig om/
Min Arve og Eye ilde forkom/
Baade mig og Syster fra Hande/

Mig Vallee Gaard med ald Herlighed sin
Var falden til Arv efter Moder min/
Med Endeel udi andre Lande/

Det kom fra mig Dañer-Dronning til Hand/
Sligt anckede storlig mangen en Mand/
Dog loed mine Venner sig stige/

Det stoed da saa hen i Aar og i Dag/
Til anderledes Gud vendte den Sag/
Den Konning blev lagt udi Liige/

Da trangte min Slægt og Venner sig frem/
Saa mange der var i Livet af dem/
Og strebte den Sag saa at mage/

At den nye Konge giorde Eed derpaa/
Jeg skulde det Gods bekomme og faa/
Foruden ald Hinder tilbage/

De danned og lavede saa den Sag/
Min Syster fik giøre Dronningen Mag
Med Guld og andre slige Vare/

Saa lagdes mig ud ald Godſet igien/
I den Stand det for mig var kommen hen/
Uden min Beſværing og Fare/

Den Tid den unge Konning Chriſtian,
Som ſiden blev fangen/ tog Riget an/
Hand atter mig lovde den Naade/

Igien at ſkaffe mig Eyendom min/
Hand ſatte det ind i Haandfæſtning ſin/
Som kom mig og ſiden til baade/

Des imellem bad om mig en Ridders-Mand/
Her. Niels Erickſen ſaa kaldedes hand/
En Roſenkrantz ædel og ægte/

Jeg bragte ham til Vallee Gods og Gaard/
Som da havde fuldt mangfoldige Aar/
De Falcker min Moderne Slægte/

GUd gav os Børn/ vi havde i Vold
Tre Sønner og tvende Døttre ſaa bold/
Som komme til myndige Aare/

Chriſtopher/ Henrich og Oluf de heed/
Med Døttre Anne og Mette (paa Reed)
De alle ſaa yndige vaare/

Paa Biørnholm boede Chriſtopher ſin Tiid
Med adelig Dyder og drabelig Jid/
Der lagdes den Herre i Mulde/

Det

Det ſkionne Gulland fick Henrich i Læn/
Og tog ſig en Jomfru deylig og ven/
Leene Hak hin ædel og hulde/
Høytidelig Brøllup hand agted der
At holde/ did ſeyled ſaa ſkion en Færd/
Indtil de kom under de Biige/
Der hørdtis de Klocker liude fra Bye/
Dem mødte Tiding og ſørgelig Rye/
Den Herre ſtod alt udi Liige/
Det var ret Jammer at høre derfra
Den ſtore Hylen/ hver klagde ſig da/
Meſt mon ſig den Venniſte giive/
Bortkaſte Smycker og Skarlagen rød/
Med Klage begick den ſørgelig Død/
Som drøvelig falder at ſkrive/
Her. Oluf blev eene gammel og graae/
Hand Valløes Herlighed ſatte ſig paa/
Var Danmarckes Raad med ſtoor Ære/
Af hannem udſtammer de Fruer bold/
Som ſiden har Valløe haft udi Vold/
Hvis Afkom der nu er at være/
Mette min Daatter blev given i Hand/
Herr Erich en Banner en Adels-Mand/
Paa Kalløe med Ære hand boede/
Af hende er Banner med deris Kion/
Af Søſtre og Brødre/ Daatter og Søn/
Som viide er kommen paa Foede/

An-

Anne blev given en Rinder god/
Hr. Tygge hand heede af Krabbers Blod/
Denne Slægt de ſpreede ſaa vilde/
Af Anna hans Daatter Ronnover er/
Af Oluf og Iſver blev Biller fleer
Paa Faders og Moders Side/
Vi tackede Gud/ ſom var os ſaa blid/
Og vendte derhen vort Hierte og Flid/
Hans helligae Lære at ſtyrcke/
Ham derfor til Ære os ſelv til Gavn/
Da loed vi bygge forinden vor Stavn
Paa Vallse en koſtelig Kircke/
Langveys fra Riget vi ſiden henſkrev/
Og fick fra Rom baade Bulle og Brev
Tilbage med Klerckernis Minde/
At bygge ſelv op paa vort Arve-Gods/
I Vallse en Bye/ ſom ligger derhos/
Capellet/ mand der monne finde
Forbedret den ſiden ſaa mangelund/
Og ſtiftede der en Chriſten Samfund/
Med en Præſt og anden ſlig Sage/
Min Son Her. Oluf hand elſkte den Sted/
Hand vilde der hvile/ hans Frue med/
De ſparede ingen Umage/
De muurde en Grav der under af Steen/
Og lagde der deris dødelig Been/
Med andre af denne Slægt fleere/

De-

Herris Daatter Birte ædel og fiin /
Som Kircken tilfaldt efter Fader sin /
Hun gjorde derved endnu meere /
Forlængte og egte den Kircke og Gaard
Og Graven / som findes der indenfor /
Som den udi Dag monne stande /
Og hviler derunder med Fader og Son /
Med Hosbond og Afkom / en Skare skion /
Fri fra baade Sorrig og Vaande /
Med fleere slig Gierning og lovlig Idræt /
Som aldrig i Danmarck bliver forgiæt /
Men prisés udaf alle Fromme /
Vi levde saa heu i mangen god Dag /
Og bleve omsider gammel og svag /
Paa sidste vi Døden saae komme /
I Randers i Jylland ud ved den Fiord /
Hvor Groa-Brødre Muncke læse GUds Ord /
Vi bleve nedlagt under Mulde /
Vore Siæle de lever i Himmerig /
Vores Nafn i Verden ævindelig /
Blandt Slægtskab og Vennerne hulde /
GUd lad dem alle bygge og boe /
I tusinde Leed giv Slegten maa groe /
At blive vort Fedelands Ære /
Og du udaf Biller vort ædle Blod /
GUd være dig nu og ævindelig god /
Det Navn du priselig skal bære /

Hand

Hand lade dig lyckes alle de Aar /
Mens nogen er til / og Dannemarck ſtaar /
Befried fra Skade og Fare /
GUd give du kunde bringe af ſtæd /
Med Børn og Børne-Børn tuſinde Leed /
Og tælle med Glæde den Skare /
Bær GUd befaled / hans ſignede Haand /
Bekræfte dig med ſin Naade og Aand /
Saa bliver du vel ved Lige /
Din Lycke ſkal bomſtres og vorde blid /
Indtil du Salighed uden ald Tid
Skal faa i GUds ævige Rige!

FINIS.

Anmerkninger Over JENS BILLES Fæderne Afkom.

1. Capitel.

DE Bilder eller Biller, af hvilke Hr. JENS BILLES Fæderne Afkom og Slægt udi dette Verck forestilles / ere adskildte baade i Vaaben og Navn fra de saa kaldede Bildter eller Bielder og de Biler / begge tvende gamle og ypperlige nu afdøde Slægter / thi de Bildter førte udi deres Vaaben trende hvide Lilier i et blaat Feldt / og paa Hielmen 2 harniskede Arme / som hver holdt en Lillie / hvorimod andre sætter 2 blaa Besselhorn med lidet hvidt midt paa / og en Lillie derimellem / og menes denne Slægt at kaldes Bielder af de 3de i Fordumtider i Vaabenet førdte Bielder. De Bilers Vaaben derimod er deelt udi 2 Deele tvert over / hvoraf det øverste er hvidt og det nederste sort / og paa Hielmen tvende sorte og hvi-

hvide Horn / hvilken Slægt med Niels Bil 1622 er uddød. Men de Bilder / eller Biller / om hvilke her tales / deres Vaaben er fordeelt lige ned udi 2de Deele / og hver Afdeelning igien udi fire Parter / af hvilke hveranden er rød og hveranden hvid / paa Hielmen fører de 2de Vesselhorn / hver fordeelt i 8 Deele med rødt og hvidt og paa hver Side 3 grønne Paafugle-Fedre / midt imellem findes en stoor grøn opstaaende Paafugle-Feder.

